

Szolgálunk, vagy szórakoztatunk?

Egy mótely kezdett beszivárogni a hitvalló keresztények soraiba, méghozzá olyan hallatlanul durva módon, hogy ezt még a legrövidlátóbbaknak is észre kell venniük. Az utóbbi évek során szélesebben terjed el, amint a kovász hatására az egész tészta az utolsó részéig kovászossá válik. A Sátán ritkán szedi rá ravaszabban a gyülekezeteket, mint azzal, hogy a megbízásuk: szórakozást felkínálni az embereknek azok megnyerése céljából. Az egyház bizonyosságai egyre inkább ellaposodtak. A puritánok még kerekebben fogalmaztak. Az emberek érdektelenek lettek, és a világi befolyásokat nem vették már oly tragikusan. Nemsokára ezeket a gyülekezetek peremén tolerálni kezdték. Ma már hivatalosan alkalmazzák, úgy érvelve, hogy így nagyobb tömegeket érhetnek el.

Ellenvetésként először is: az Írásból sehol sem olvasható ki, hogy a keresztény közösség feladatai közé tartozna az embereknek szórakoztatást kínálni. Amennyiben ez is hozzátartozna a szellemi tevékenységhez, akkor ezt Krisztus nem említette volna? Ő ezt mondta: „MenjeteK el szerte a világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15). Ez eléggé érthető. Éppen ilyen érthető lett volna, ha ehhez még hozzáfűzte volna: „És azoknak, akik az evangéliumot nem kellő érdeklődéssel fogadják, ajánljatok fel szórakozást.” De ilyen szavakat sehol sem találunk. Úgy tűnik, hogy ilyesmire nem is gondolt. Vegyünk egy másik igehelyet: „És Ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére” (Ef 4,11-12). Hová soroljuk be a mókamestereket? A Szent Lélek nem említi őket. Azért üldözték a prófétákat, mert megnevettették az embereket, avagy mert vonakodtak ettől?

Másodszor: a szórakoztatás felkínálása közvetlen ellentétben áll Krisztus tanításával és életével, és mindegyik apostoléval. Mi volt a gyülekezet pozíciója a világgal szemben? „Ti vagytok a Föld sója” (Mt 5,13), nem pedig vattacukorja! A sót elutasítják, (örömmel) le sem nyelik. Rövid és kemény volt a kijelentés: „Hagyd a halottakra, hogy eltemessék halottaikat!” (Mt 8,22). Jézus ezt szent komolysággal értette! Ha Krisztus több, vidámabb és kellemesebb elemet épített volna be prédikációjába, akkor az nem ártott volna népszerűségének (a Jn 6,60-69-ben olvasható esetről). Arról nem olvastam, hogy ezt mondta volna: „Szaladj utánuk

Péter, és mondd nekik, hogy holnaptól egészen új stílusban tartunk istentiszteletet, attraktív módon, rövid prédikációval. A népnek egy kellemes estét fogunk szerezni. Mondd el nekik, hogy biztosan igen jól fogják érezni magukat. Gyorsan Péter, nekünk az embereket valahogy ide kell gyűjtenünk!”

Jézus könyörületes volt a bűnösökhöz, sírt miattuk, de szórakoztatni sohasem próbálta őket. Hiába is keresgélünk az újszövetségi levelekben vagy az evangéliumokban szórakozás után. Az üzenet így hangzik: „Gyertek ki (a világból), maradjatok kívül, és tartsátok tőle tisztán magatokat!”

Az első keresztyének végtelen bizalommal voltak az evangélium iránt, és nem volt szükségük más fegyverre. Miután Pétert és Jánost nyilvános prédikációik miatt elfogták, a gyülekezet imára gyűlt össze (**ApCsel 4**). De könyörgésük nem így szólt: „Uram, add meg a Te szolgálóidnak, hogy ártatlan és bölcsen átgondolt szórakozás által megmutathassuk ezeknek az embereknek, hogy mi keresztyének mily boldog, jó kedélyű nép vagyunk.” Ők nem hagytak fel azzal, hogy Krisztust hirdessék; nem volt idejük szórakoztató műsorokat szervezni. Az üldözéstől szétszóratva mindenhová elmentek, és hirdették, prédikálták az evangéliumot. Feje tetejére állították a világot.

Ez a különbség közöttük és közöttünk, mai keresztyének között. „Óh, Urunk, tisztítsd meg a gyülekezetet minden restségtől és badarságtól, amivel az Ördög terhelte meg őket, és vezess minket vissza az apostolok módszereihez!”

És végül: a keresztyén szórakoztatás célját téveszti. Az új megtérők között hatalmas károkat okoz. Hagyd csak, hogy a gondtalanok és gúnyolódók megköszönjék Istennek, hogy az egyház eléjük ment félútig, hogy felálljanak, és bizonyágot tegyenek. A szórakoztatással egybekötött evangelizáció senkit sem indít valódi megtérésre.

Amire ma szükségünk van, az a hittel végzett tanulmányok (Isten Igéjének tanulmányozása) komoly lelki élettal egybekötve, amelyből egyik hajt ki a másik után, mint gyümölcs a gyökérről. Biblikus oktatásra és irányításra van szükségünk, amely értelmünket és szívünket oly módon érinti meg, hogy attól lángra lobbanjunk.”

C.H. Spurgeon (1832-1892)

Megjelent a Szövetség újság 2011. I. negyedévi számában.

Közzé téve Frank Róbert engedélyével.